

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudkyně Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **E. A.**, zastoupená Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. 136581-4/2022-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 7. 2024, č. j. 65 A 33/2023-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR. Velvyslanectví ČR v Ankaře tuto žádost usnesením zamítlo a řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavilo. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, avšak žalovaný jej rozhodnutím označeným v záhlaví taktéž zamítl a napadené usnesení potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou podanou Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále „krajský soud“), kterou krajský soud zamítl. Podstatou věci bylo, zda konkrétní životní situace stěžovatelky, která má v ČR rodinné zázemí (pracujícího manžela a dvě nezletilé děti, které navštěvují základní školu), představuje „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud uvedl, že právní úprava předpokládá osobní podání žádosti na zastupitelském úřadu, přičemž upuštění od osobního podání představuje výjimku z pravidla, kterou musí žadatel dostatečně zdůvodnit a důkazně podložit. Tuto výjimku je třeba vykládat restriktivně. Krajský soud ve shodě se správními orgány neshledal, že by v individuální situaci žalobkyně existovaly natolik závažné okolnosti, že by mohlo dojít k uplatnění výjimky z povinnosti podat žádost osobně. Žádné takové důvody žalobkyně ani nedoložila. K poukazu na několikaměsíční odloučení od manžela a dětí krajský soud poznamenal, že dřívější judikatura dovodila, že délka řízení není pro posouzení žádosti o upuštění od osobního podání rozhodná. Napadené rozhodnutí navíc žalobkyni podle krajského soudu neomezovalo v právu žádat o jiný pobytový titul. Jde-li o zásah do rodinného života žalobkyně, krajský soud upozornil, že nutné vycestování žalobkyně lze považovat za dočasné, což svědčí o mírnosti zásahu do rodinného života, přičemž požadavek na vycestování do země původu za účelem podání žádosti lze považovat za přiměřený i u žadatelů, kteří již v ČR předtím nějakou dobu žili. K zájmu nezletilých dětí na tom, aby o ně pečovali oba rodiče, krajský soud nejprve zmínil, že žalobkyně na území ČR dříve pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Ten jí však nebyl prodloužen, neboť nedoložila požadované podklady. V nynější situaci se tak ocitla vlastním zaviněním. Dodal, že dočasná nepřítomnost jednoho z rodičů není situací výjimečnou nebo neřešitelnou. Bylo na žalobkyni, aby si uspořádala své osobní záležitosti tak, aby se její odloučení dotklo rodiny co nejméně. Krajský soud dále připomněl, že žalobkyně netvrdila žádné speciální důvody (např. závažné zdravotní potíže dětí apod.), na jejichž základě by upuštění od osobního podání mohlo být opodstatněné. Nedovodil ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Podle jejího názoru krajský soud posoudil její individuální situaci nesprávně. Ohledně možnosti upuštění od osobního podání žádosti setrvala na názoru, že její případné vycestování na delší dobu s nejistým termínem návratu zasahuje do jejího soukromého a rodinného života a nezohledňuje zájmy jejích nezletilých dětí. Obě děti jsou na její péči závislé a mají k matce nejbližší. Odloučení na delší dobu by se podle stěžovatelky trvale a hluboce projevilo v jejich psychické sféře. Alternativně by musely přejít do základní školy v Turecku, kde se však používají zcela jiné učební metody než v ČR. Krajský soud podle jejího názoru nerozhodl v souladu se zájmem dětí. Z napadeného rozsudku rovněž nevyplývají důvody, proč v jejím případě převážil veřejný zájem nad zájmem jejích nezletilých dětí. Stěžovatelka nesouhlasila ani s tím, že řešením její situace mohla být žádost o jiný pobytový titul, např. krátkodobé vízum. V tomto případě se jedná o zcela odlišné řízení, v němž je nezbytné splnit jiné podmínky. Mimo jiné je nutné předložit doklad o zajištění finančních prostředků v jiné výši než pro řízení o dlouhodobém pobytu. Na udělení tohoto víza navíc není právní nárok, což se projevuje též v možnostech opravných prostředků. Krajský soud podle ní pouze převzal obecné závěry z judikatury,

pokračování

aniž by je individuálně aplikoval na její věc, a stejně jako správní orgány nepostupoval v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte.

[4] Žalovaný navrhl ve vyjádření kasační stížnost zamítnout. Nejprve upozornil, že stěžovatelka jen s mírnými úpravami opakuje obecná tvrzení, která uvedla již v odvolání a v žalobě. Co se týče námitky ohledně délky řízení, poznamenal, že krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na judikaturu, podle níž délka řízení není pro posouzení rozhodná. Stěžovatelka dle žalovaného vůči tomuto závěru nepostavila žádnou relevantní polemiku. K nepřiměřené tvrdosti rozhodnutí vůči nezletilým dětem žalovaný uvedl, že krajský soud se dostatečně věnoval poměřování zájmu dětí na péči obou rodičů se zájmem státu týkajícím se osobního podání žádosti, přičemž konstatoval, že zde nejsou žádné speciální důvody, pro které by upuštění od osobního podání žádosti bylo opodstatněné. Krajský soud tak přihlédl k individuálním okolnostem případu a ztotožnil i se závěrem správních orgánů, že daným postupem nedošlo k žádnému porušení mezinárodních úluv. Podle něj je z napadeného rozsudku patrné, že konkrétní okolnosti věci zhodnotil, a to ve světle dosavadní judikatury. Připomněl, že žalobní body stěžovatelka formulovala velmi obecně, čímž získala od krajského soudu rovněž spíše obecnou odpověď. Ani u této námitky podle žalovaného nenabízí kasační stížnost relevantní argumentaci vůči posouzení krajského soudu. Tvrzení, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte, rovněž není nijak blíže popsáno. Žalovaný též zdůraznil, že požadavek na zdůvodnění, proč převážil veřejný zájem nad zájmem dětí stěžovatelky, míří nad rámec zákonných povinností správních orgánů. Obecné tvrzení o tom, že děti mají v tomto období nejbliž matce, pak nepovažoval z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí či rozsudku za podstatné. K nesouhlasu stěžovatelky se závěrem, že možným řešením nastalé situace byla žádost o krátkodobé vízum, žalovaný podotkl, že stěžovatelka blíže neuvedla, proč v jejím případě toto řešení nebylo možné. Oba pobytové tituly pouze popsala, nijak ale nedoložila např. to, že jí její majetková situace neumožňuje prokázat dostatečnost finančních prostředků v rozsahu nutném pro udělení krátkodobého víza. Žalovaný též zopakoval, že o děti, které jsou ve věku 11 a 14 let, může po dobu nepřítomnosti stěžovatelky pečovat její manžel, který rodinu zabezpečí i finančně. Není tu dána tedy žádná výjimečná okolnost, která by odůvodňovala použití výjimky z požadavku zákona o pobytu cizinců na osobní podání žádosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost sice splňuje základní formální náležitosti, avšak žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňoval, že obsahuje v zásadě jen přepis žalobních bodů, potažmo odvolacích námitek, které jsou navíc formulovány ve velké míře obecnosti.

[6] Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020 - 29, bod 11, kasačnímu soudu nepřísluší v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu ob stojí vůči námitkám uvedeným v kasační stížnosti. Jelikož je řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční, Nejvyšší správní soud je

povolán přezkoumávat rozsudek jen v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Obsah a rozsah kasační stížnosti přitom předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2023, č. j. 7 As 58/2022 - 34). Z toho vyplývá, že kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 11 až 13, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č. j. 8 As 368/2021 - 51).

[7] Ačkoli Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti podstatně vychází z toho, co již uvedla v žalobě, je nezbytné uvést, že stěžovatelka své nynější námitky směřuje i proti rozsudku krajského soudu (např. s ohledem na nedostatečné posouzení její individuální situace a judikaturní vymezení pojmu „odůvodněný případ“, tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku založenou nedostatečným poměřováním konkurenčních zájmů apod.). Nejvyšší správní soud proto považuje kasační stížnost za přípustnou. Stěžovatelka sice stroze, ale přesto reaguje na posouzení provedené krajským soudem. Kasační soud tedy přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se předně zabýval touto námitkou, neboť jen přezkoumatelný rozsudek lze dále podrobit věcnému přezkumu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dána u rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelnost naopak není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně měl být napadený rozsudek odůvodněn. Nepřezkoumatelnost je rovněž nutné vyhradit jen výjimečným situacím a vykládat v jejím skutečném smyslu, tedy jako objektivní nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí zejména pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS).

[10] Stěžovatelka tvrdila, že z napadeného rozsudku nevyplývají důvody, proč veřejný zájem převážil nad zájmem jejích dětí, které může intenzivně zasáhnout její případné vycestování, a že krajský soud dostatečně neposoudil její konkrétní situaci. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Krajský soud se uvedeným otázkám věnoval, a to v bodech 8 až 15 napadeného rozsudku. V nich zejména uvedl, že břemena tvrzení a důkazní ve vztahu k pojmu „odůvodněný případ“ leží na žadateli, přičemž stěžovatelkou tvrzené skutkové okolnosti, které krajský soud rozčlenil na objektivní a subjektivní, nejsou natolik závažné, aby jí zabraňovaly v osobním podání žádosti. Takové důvody rovněž nebyly důkazně podloženy. Pokud jde o vyvažování zájmů dětí s veřejným zájmem, krajský soud přímo zmínil, že v nynějším případě podmínka

pokračování

osobního podání žádosti ob stojí, což zdůvodnil tím, že v této situaci se stěžovatelka ocitla vlastním zaviněním (k předchozí žádosti adresované správnímu orgánu nedoložila k výzvě nezbytné podklady), netvrdila žádné speciální důvody, rodinná situace umožňuje její dočasné vycestování a rovněž, že výjimky z určitého výchozího pravidla je nutné vykládat restriktivně. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu znovu připomíná, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Stěžovatelka formulovala své žalobní body ve značné míře obecnosti, a tudíž jí krajský soud poskytl odpověď úměrnou šíři jejich žalobních bodů (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb.). Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku tak není důvodná.

[11] Spornou otázkou v nynější věci je, zda byla stěžovatelčina rodinná situace (v podrobnostech popsána výše) natolik složitá, že jí neumožňovala podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny osobně na zastupitelském úřadu (§ 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 169d odst. 1 téhož zákona), tj. zda se jednalo o tzv. odůvodněný případ pro udělení výjimky z osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[12] Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.*

[13] Otázkou výkladu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Zákonné ustanovení pro upuštění od osobního podání žádosti obsahuje jak správní uvážení („může upustit“), tak neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“. Ten omezuje diskreční pravomoc správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22, body 25 a 26). V takovém případě správní orgány nejdříve posuzují, zda daný případ spadá pod „odůvodněný případ“, a případně následně uplatní správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023 - 34, bod 33). Za odůvodněné případy lze považovat výjimečné situace, v nichž by vyžádování osobní účasti představovalo pro cizince nepřiměřenou zátěž (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36, bod 22; či ze dne 28. 7. 2023, č. j. 8 Azs 90/2022 - 48, bod 35). Může se jednat o situace, kdy je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem, dále případy, kdy bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu, nebo také situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu z provozních důvodů objektivně velmi ztížena (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22, bod 32). Důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti mohou být i specifické rodinné poměry žadatele o pobytové oprávnění (např. závažné zdravotní postižení jeho dětí, kvůli němuž není spravedlivé po něm požadovat delší odloučení; viz rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2023,

č. j. 3 Azs 163/2022 - 36, bod 23). Ve výjimečných případech mohou upuštění od osobního podání žádosti odůvodňovat také zdravotní rizika (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021 - 28, bod 37).

[14] Stěžovatelka namítala, že se jedná o „odůvodněný případ“ s ohledem na zásah do rodinného a soukromého života, a to primárně ve vztahu k důsledkům odloučení pro její dvě nezletilé děti. Nejvyšší správní soud však v souladu s krajským soudem konstatuje, že jí tvrzené okolnosti samy o sobě nenaplní podmínky pro upuštění od osobního podání žádosti. Tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž samotná péče o děti ani dočasné odloučení rodiče nepředstavují výjimečné či neřešitelné situace (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Azs 156/2022 - 46, bod 26, či ze dne 24. 2. 2025, č. j. 8 Azs 177/2024 - 40, bod 23). V posledně uvedeném rozsudku kasační soud dále připomněl, že ačkoli je nejlepší zájem dítěte důležitým hlediskem, v řízeních, která mají pouze nepřímý dopad na dítě (jako je tomu v tomto případě), musí být tento zájem poměřován s dalšími relevantními okolnostmi, včetně veřejného zájmu na dodržování právních předpisů ČR. Samotná skutečnost, že by mohlo dojít k dočasnému odloučení dítěte od rodiče, proto bez dalšího nepostačuje k závěru, že jde o odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[15] Rodinné poměry stěžovatelky tedy nejsou podle Nejvyššího správního soudu natolik výjimečné, aby představovaly objektivní překážku v tom smyslu, že by se stěžovatelka nemohla osobně dostavit na příslušný zastupitelský úřad. Neexistuje totiž reálné riziko, že bude ohrožena péče či zdraví jejích dětí. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že je na stěžovatelce a jejím manželovi, aby uspořádali osobní a rodinné záležitosti tak, aby se odcestování jednoho z nich na přechodnou dobu dotklo chodu rodiny co nejméně (viz též rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018 - 50, body 19 až 22). Dočasné odcestování stěžovatelky podle Nejvyššího správního soudu nemusí mít devastující účinky na její rodinu, neboť jde o situaci, která je řešitelná mnoha různými způsoby (zajištění kontaktu s dětmi prostřednictvím moderních komunikačních technologií, komerční výpomoc při péči o domácnost apod.).

[16] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že konkrétní důvody, pro něž lze žádat o upuštění od povinnosti osobního podání, musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2020 - 67, bod 26). To se týká i okolností soukromého a rodinného života (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2024, č. j. 8 Azs 101/2023 - 38, bod 21). V nyní posuzované věci se tak nestalo. Stěžovatelka sice tvrdila, že její nepřítomnost by měla zásadní dopad na rodinu, avšak tyto dopady popsala velmi obecně (poukázala na sílu vazeb mezi dětmi a matkou, možnost ovlivnění jejich psychického stavu, rodinné a školní zázemí pro děti vytvořené v ČR apod.). Neuvedla a nedoložila žádné konkrétní skutečnosti, které by její situaci činily skutečně výjimečnou. To však s ohledem na výše citovanou judikaturu nestačí (obdobně rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2025, č. j. 6 Azs 223/2024 - 36, bod 29). Nejvyšší správní soud nijak nepopírá, že pro stěžovatelku a její děti může být dočasné odloučení náročné, avšak nejedná se o natolik mimořádnou okolnost, která by sama o sobě naplnila podmínky pro upuštění od osobního podání žádosti. Krajský soud tedy správně uzavřel, že v její situaci, kdy nebyly tvrzeny žádné specifické (mimořádné) důvody, nadále existuje zájem na osobním podání žádosti, který ob stojí proti individuálním zájmům

pokračování

předestřeným stěžovatelkou (bod 13 napadeného rozsudku). Námitka týkající se nesprávného (ne)použití pojmu „odůvodněný případ“ na situaci stěžovatelky proto rovněž není důvodná.

[17] Má-li stěžovatelka posouzení zásahu do jejího rodinného života provedené krajským soudem za rozporné s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte, je třeba uvést, že k této námitce neuvedla žádnou bližší argumentaci. K takto obecné námitce lze pouze v obdobné míře obecnosti připomenout, že Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, s ohledem na četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vážící se k označeným ustanovením daných úmluv dovodil, že po žadatelích o pobytové oprávnění lze spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestovali do země svého původu za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ač mají na území České republiky rodinné vazby (včetně vazeb na nezletilé děti) a fakticky zde již delší dobu žijí (srov. též rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2025, č. j. 8 Azs 177/2024 - 40, body 26 až 28). I Ústavní soud tedy ve své rozhodovací praxi akceptoval legitimitu cíle zákonného pravidla, které předpokládá osobní podání žádosti i v situacích, kdy dochází k dočasnému odloučení člena rodiny od jejího zbytku. Z pohledu této judikatury nelze mít rozsudek krajského soudu za rozporný s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte.

[18] Jestliže stěžovatelka dále namítla, že odloučení od jejích dětí a manžela může vzhledem k zákonné lhůtě pro vyřízení žádosti (§ 169t zákona o pobytu cizinců) trvat značně dlouhou dobu, je třeba uvést, že délka řízení o žádosti o povolení k pobytu není pro posouzení možnosti upustit od jejího osobního podání rozhodná a nemůže založit důvody, které stěžovatelce brání v osobním podání žádosti (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018 - 50, bod 26, či ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Azs 156/2022 - 46, bod 20). Opětovný poukaz na značnou délku řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu tedy rovněž nemohl zpochybnit věcnou správnost napadeného rozsudku.

[19] K nesouhlasu stěžovatelky s tím, že řešením její nynější situace může být i podání žádosti o krátkodobé vízum, který stěžovatelka odůvodnila zejména tím, že daná žádost vyžaduje splnění jiných podmínek než žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, je pak třeba uvést, že stěžovatelka nijak netvrdí, z jakých konkrétních důvodů se domnívá, že by zákonné podmínky pro udělení krátkodobého víza nemohla splnit. Z poukazu na rozdílnosti v náležitostech žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a žádosti o krátkodobé vízum (a případně v opravných prostředcích) nelze dovodit, z jakého důvodu má za to, že žádost o krátkodobé vízum nepředstavuje další ze způsobů, jak lze řešit nastalou situaci s nutným osobním podáním žádosti, resp. proč i přes nastínění této možnosti považuje svou situaci za neřešitelnou. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud nemohl považovat za opodstatněnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jakožto procesně úspěšnému účastníkovi řízení příslušelo. Soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu